JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS

PHILIPPE LÉGER

14 päivänä heinäkuuta 2005 [1]

1. Nyt esillä olevassa ennakkoratkaisupyynnössä Østre Landsret (Tanska) pyytää yhteisöjen tuomioistuinta tulkitsemaan useita Euroopan yhteisössä, Euroopan yhteisöön ja Euroopan yhteisöstä tapahtuvien jätteiden siirtojen valvonnasta ja tarkastamisesta 1 päivänä helmikuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 259/93 [2] säännöksiä.

2. Kansallisen tuomioistuimen esittämissä ennakkoratkaisukysymyksissä yhteisöjen tuomioistuinta pyydetään erityisesti täsmentämään tiettyjä tärkeitä näkökohtia, jotka liittyvät hyödynnettäväksi tarkoitettujen jätteiden jäsenvaltioiden välisessä siirrossa noudatettavaan menettelyyn.

I Yhteisön oikeussäännöt

3. Kuten yhteisöjen tuomioistuin on todennut, [3] asetuksen tarkoituksena on yhdenmukaisen järjestelmän luominen sellaisten menettelyjen osalta, joiden mukaan jätteiden siirtoja voidaan rajoittaa ympäristön suojelemiseksi.

4. Asetuksen II osastossa säädetään jäsenvaltioiden välisiin jätteiden siirtoihin sovellettavasta menettelystä. Kyseisen II osaston A luku, joka käsittää 3–5 artiklan, kattaa huolehdittavaksi tarkoitetut jätteet, ja saman osaston B luku, joka käsittää 6–11 artiklan, hyödynnettäväksi tarkoitetut jätteet. Hyödynnettäväksi tarkoitettuihin jätteisiin sovellettavat säännöt eivät ole yhtä pakottavia kuin huolehdittavaksi tarkoitettuihin jätteisiin sovellettavat säännöt. Järjestelmien erot selittyvät sillä, että yhteisön lainsäätäjä on halunnut asettaa hyödyntämisen ensisijai-

1 — Alkuperäinen kieli: ranska.

2 — EYVL L 30, s. 1. Asetus sellaisena kuin se on muutettuna 24.11.1999 tehdyllä komission päätöksellä 1999/816/EY (EYVL L 316, s. 45; jäljempänä asetus).

3 — Asia C-187/93, parlamentti v. neuvosto, tuomio 28.6.1994 (Kok. 1994, s. I-2857, Kok. Ep. XV, s. I-289, 26 kohta).

seksi.[4] Asetuksessa viitataan nimenomaisesti[5] jätteistä 15 päivänä heinäkuuta 1975 annettuun neuvoston direktiiviin 75/442/ETY,[6] jossa määritellään käsitteet "huolehtiminen" ja "hyödyntäminen".

5. Luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö, joka aikoo siirtää huolehdittavaksi tai hyödynnettäväksi tarkoitettua jätettä jäsenvaltiosta toiseen ja jota kutsutaan ilmoituksen tekijäksi, velvoitetaan asetuksessa ilmoittamaan toimivaltaisille viranomaisille ja jätteiden vastaanottajalle aikomuksestaan siirtää jätettä.

6. Asetuksen 2 artiklan g alakohdassa ilmoituksen tekijä määritellään seuraavasti:

"g) 'ilmoituksen tekijällä' [tarkoitetaan] luonnollista tai oikeushenkilöä, jonka velvollisuutena on tehdä ilmoitus, toisin sanoen jäljempänä tarkoitettua henkilöä, joka aikoo siirtää tai siirrättää jätteen:

i) henkilöä, joka toiminnallaan on tuottanut jätteen (alkuperäinen tuottaja)

tai

ii) mikäli yllä mainittu ei ole mahdollista, jäsenvaltion tätä varten nimeämää jätteiden kerääjää tai hyväksyttyä tai rekisteröityä kauppiasta tai välittäjää, joka toteuttaa tarvittavat toimenpiteet jätteestä huolehtimiseksi tai sen hyödyntämiseksi

tai

iii) jollei tällaisia henkilöitä ole tai heitä ei ole virallisesti hyväksytty, henkilöä, jonka hallussa tai määräysvallassa nämä jätteet ovat (haltija)

— —".

7. Asetuksen johdanto-osan yhdeksännen perustelukappaleen mukaan jätteiden siirrosta on ilmoitettava etukäteen toimivaltaisille viranomaisille, jotta näillä olisi "tarvittavat tiedot erityisesti jätteen lajista, niiden siirroista, huollosta tai hyödyntämisestä niin, että ne voivat toteuttaa kaikki tarvittavat toimenpiteet ihmisten terveyden ja ympäristön suojelemiseksi, mukaan lukien mahdollisuus esittää perusteltuja vastalauseita siirroille".

4 — Asia C-203/96, Dusseldorp ym., tuomio 25.6.1998 (Kok. 1998, s. I-4075, 33 kohta).

5 — Ks. 2 artiklan i ja k alakohta.

6 — EYVL L 194, s. 39. Direktiivi sellaisena kuin se on muutettuna 18.3.1991 annetulla neuvoston direktiivillä 91/156/ETY (EYVL L 78, s. 32) ja 24.5.1996 tehdyllä komission päätöksellä 96/350/EY (EYVL L 135, s. 32).

8. Asetuksen 6 artiklassa säädetään hyödynnettäväksi tarkoitettuja jätteitä koskevasta ilmoitusmenettelystä seuraavaa:

"1. Kun ilmoituksen tekijä aikoo siirtää yhdestä jäsenvaltiosta toiseen ja/tai yhden tai useamman jäsenvaltion kautta — — hyödynnettäväksi tarkoitettuja jätteitä — — se ilmoittaa asiasta jätteen vastaanottavalle toimivaltaiselle viranomaiselle ja osoittaa jäljennöksen ilmoituksesta jätteen lähettäville ja kauttakulkuvaltion toimivaltaisille viranomaisille, samoin kuin vastaanottajalle.

— —

3. Ilmoitus tehdään käyttämällä lähettävän toimivaltaisen viranomaisen antamaa kuljetusasiakirjaa.

4. Ilmoituksen yhteydessä ilmoituksen tekijä täyttää kuljetusasiakirjan ja liittää siihen toimivaltaisten viranomaisten pyynnöstä lisätietoja ja -asiakirjoja.

5. Ilmoituksen tekijän on annettava kuljetusasiakirjassa tietoja erityisesti:

— hyödynnettäväksi tarkoitetun jätteen alkuperästä, koostumuksesta ja määrästä, mukaan lukien tuottajan tunnistustiedot ja, jos jätettä on eri paikoista, yksityiskohtainen erittely jätteistä ja, jos tämä tieto on olemassa, niiden alkuperäisten tuottajien tunnistustiedot

— —".

9. Asetuksen 7 artiklassa säädetään lisäksi seuraavaa:

"1. Vastaanottavan toimivaltaisen viranomaisen on kolmen arkipäivän kuluessa ilmoituksen vastaanottamisesta toimitettava vastaanottovahvistus ilmoituksen tekijälle ja jäljennös tästä asiakirjasta muille toimivaltaisille viranomaisille ja vastaanottajalle.

2. Jätteen lähettävän valtion, vastaanottavan valtion ja kauttakulkuvaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat kolmenkymmenen päi-

vän kuluessa vastaanottovahvistuksen lähettämisestä vastustaa siirtoa. Tämä vastustaminen perustuu tämän artiklan 4 kohtaan. Siitä ilmoitetaan ilmoituksen tekijälle ja muille asianomaisille toimivaltaisille viranomaisille kirjallisena edellä mainitussa määräajassa.

Asianomaiset toimivaltaiset viranomaiset voivat päättää antavansa hyväksynnän siirrolle kirjallisesti alle kolmenkymmenen päivän määräajassa.

— —

4. a) Jätteen vastaanottavat ja lähettävät viranomaiset voivat esittää perusteltuja vastalauseita suunniteltua siirtoa vastaan:

— direktiivin 75/442/ETY ja erityisesti sen 7 artiklan mukaisesti

tai

— jos se ei ole ympäristönsuojelua, yleistä järjestystä ja turvallisuutta ja terveydensuojelua koskevien kansallisten säännösten mukainen

— —".

10. Asetuksen 8 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

"1. Siirto voidaan suorittaa kolmenkymmenen päivän määräajan kuluttua, mikäli mitään vastalausetta ei ole esitetty. Hiljainen hyväksyntä lakkaa kuitenkin olemasta voimassa yhden vuoden kuluttua tästä päivämäärästä.

Kun toimivaltaiset viranomaiset päättävät antaa suostumuksensa kirjallisesti, siirto voidaan suorittaa heti, kun tarpeelliset suostumukset on saatu."

11. Tämän lisäksi asetuksen 10 artikla sisältää erityissäännöksiä hyödynnettäväksi tarkoitetuista jätteistä, joita ei ole vielä kirjattu liitteeseen II, III tai IV. Siinä säädetään, että näihin jätteisiin sovelletaan samoja menettelyjä kuin 6–8 artiklassa tarkoitetut, paitsi "että asianomaisten toimivaltaisten viran-

omaisten hyväksyntä on annettava kirjallisesti ennen kuin siirto voidaan aloittaa". Asiakirja-aineistosta käy ilmi, että tätä menettelyä sovelletaan pääasiassa kyseessä olevaan elektroniikkalaiteromun siirtoon.

12. Lisäksi on huomattava, että Euroopan yhteisöjen komissio antoi 30.6.2003 ehdotuksen Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseksi jätteiden siirrosta [7] ja sittemmin 8.3.2004 tätä asiakirjaa koskevan muutetun ehdotuksen, [8] jota nämä kaksi toimielintä eivät tähän päivään mennessä ole vielä hyväksyneet. Käsittelen jäljempänä muutamia muutoksia, joita on ehdotettu tehtäväksi hyödynnettäväksi tarkoitettuja jätteitä koskevaan ilmoitusmenettelyyn.

II Pääasia

13. Marius Pedersen A/S (jäljempänä Pedersen) on hakenut Miljøstyrelseniltä, joka on Tanskan ympäristöviranomainen ja se toimivaltainen viranomainen, jolle toimitetaan jätteitä koskevat tuonti-ilmoitukset ja jäljennökset jätteitä koskevista vienti-ilmoituksista, [9] lupaa viedä 2 000 tonnia elektroniikkalaiteromua saksalaiselle yhteistyökumppanilleen hyödyntämistä varten.

14. Vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset vastaanottivat 25.2.2000 asetuksen 6 artiklassa tarkoitetun ilmoituksen. Ne lähettivät 2.3.2000 vastaanottovahvistuksen sekä Pedersenille että Miljøstyrelsenille.

15. Miljøstyrelsen pyysi 14.3.2000 päivätyllä kirjeellään Pedersenilta yksityiskohtaisempaa kuvausta vientiin tarkoitetuista jätteistä. Tietopyyntö johti pääasian kahden asianosaisen väliseen kirjeenvaihtoon, 18.10.2000 pidettyyn kokoukseen sekä kahteen muuhun 31.10.2000 ja 9.7.2001 päivättyyn Miljøstyrelsenin kirjeeseen, joissa Miljøstyrelsen täsmensi Pedersenille, mitä tietoja se piti tarpeellisina luvan myöntämisen kannalta.

16. Miljøstyrelsen kieltäytyi antamasta lupaa viennille sillä perusteella, että Pedersen ei sen

7 — KOM(2003) 379 lopullinen.

8 — KOM(2004) 172 lopullinen.

9 — Ks. jätteiden tuonnista ja viennistä 19.11.1996 annetun Tanskan asetuksen nro 971/1996 2 §.

mukaan ollut toimittanut seuraavia tietoja, joita tarvittiin hakemuksen tutkimista varten:

— luettelo jätteiden alkuperäisistä tuottajista sekä näiden tuottajien toimittamat valtakirjat, joista ilmenee, että Pedersen edustaa niitä kerättyjen jätteiden viennissä. Näin ollen Pedersen ei Miljøstyrelsenin mukaan voi toimia ilmoituksen tekijänä jätteiden viennissä

— näyttö siitä, että saksalainen laitos käsittelee jätteet tavalla, joka vastaa sitä ympäristönsuojelun tasoa, jota edellytetään Tanskan lainsäädännössä

— riittävät tiedot jätteiden koostumuksesta; pääasiassa kyseessä oleva luvan hakija nimittäin ilmoitti rajat ylittävää siirtoa koskevassa hakemuksessaan ainoastaan, että kyseessä oli "elektroniikkalaiteromu".

Miljøstyrelsen katsoi lisäksi, ettei asetuksen 7 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu 30 päivän määräaika, jonka kuluessa lähettävä toimivaltainen viranomainen voi antaa hyväksyntänsä tai vastustaa siirtoa, voi alkaa kulua, koska ilmoitus oli Miljøstyrelsenin mukaan puutteellinen.

Pedersen on nostanut kanteen Østre Landsretissä, sillä se katsoo, että se on toimittanut riittävät asiakirjat, jotta Miljøstyrelsen voi antaa haetun luvan, että vastustamiselle varattu määräaika on päättynyt ja että sillä on näin ollen oikeus kyseisten jätteiden vientiin.

III Ennakkoratkaisupyyntö

17. Koska Østre Landsret oli epävarma siitä, miten asetuksen useita eri säännöksiä tulisi tulkita, se on päättänyt esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

"1) a) Onko Euroopan yhteisössä, Euroopan yhteisöön ja Euroopan yhteisöstä tapahtuvien jätteiden siirtojen valvonnasta ja tarkastamisesta 1 päivänä helmikuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 259/93 2 artiklan g alakohdan ii alakohdassa oleva ilmaisu "mikäli yllä mainittu ei ole mahdollista" ymmärrettävä siten, että hyväksytty kerääjä ei voi automaattisesti toimia ilmoituksen tekijänä hyödynnettäviksi tarkoitettujen jätteiden viennissä?

b) Jos kysymykseen vastataan myöntävästi, yhteisöjen tuomioistuinta pyydetään täsmentämään, millä edellytyksillä hyväksytty kerääjä voi toimia ilmoituksen tekijänä hyödynnettäviksi tarkoitettujen jätteiden viennissä.

c) Voiko kyseinen edellytys olla se, ettei jätteiden tuottaja ole tiedossa tai että kyse on useasta tuottajasta, joiden erikseen tuottaman jätteen määrä on niin vähäinen, että olisi kohtuutonta vaatia niitä ilmoittamaan viennistä kukin erikseen?

2) Annetaanko [— —] asetuksen (ETY) N:o 259/93 7 artiklan 2 kohdassa, luettuna yhdessä 4 [kohdan] a alakohdan ensimmäisen ja toisen luetelmakohdan kanssa, lähettävän valtion toimivaltaisille viranomaisille mahdollisuus vastustaa hyödynnettäväksi tarkoitetun jätteen vientiä koskevaa konkreettista hakemusta, jos se ei ole saanut ilmoituksen tekijältä tietoa siitä, että kyseisiä jätteitä käsitellään vastaanottovaltiossa tavalla, joka vastaa sitä ympäristönsuojelun tasoa, jota edellytetään lähettävän valtion lainsäädännössä?

3) Onko — — asetuksen (ETY) N:o 259/93 6 artiklan 5 kohdan ensimmäinen luetelmakohta ymmärrettävä siten, että jätteiden koostumusta koskeva tietojenantovelvollisuus katsotaan täytetyksi kun ilmoituksen tekijä ilmoittaa, että kyse on tietyntyyppisestä jätteestä, esimerkiksi "elektroniikkalaiteromusta"?

4) a) Onko — — asetuksen (ETY) N:o 259/93 7 artiklan 1 ja 2 kohta ymmärrettävä siten, että 7 artiklan 2 kohdassa asetettu määräaika alkaa kulua siitä, kun vastaanottavan valtion toimivaltaiset viranomaiset lähettävät vastaanottotodistuksen, huolimatta siitä, että lähettävät viranomaiset eivät katso saaneensa kaikkia 6 artiklan 5 kohdassa säädettyjä tietoja?

b) Jos kysymykseen vastataan kieltävästi, mitkä tiedot ilmoitukseen on liitettävä, jotta 7 artiklan 2 kohdassa asetettu 30 päivän määräaika alkaisi kulua?

c) Aiheuttaako kyseisen 30 päivän määräajan ylittäminen sen, etteivät toimivaltaiset viranomaiset voi enää esittää vastalauseita tai pyytää lisätietoja?"

IV Tapauksen tarkastelu

A *Ensimmäinen kysymys*

18. Kansallinen tuomioistuin tiedustelee ensimmäisellä ennakkoratkaisukysymyksellään, onko asetuksen 2 artiklan g alakohdan ii alakohdassa olevaa ilmaisua "mikäli yllä mainittu ei ole mahdollista" tulkittava siten, että hyväksytty kerääjä ei voi automaattisesti toimia ilmoituksen tekijänä hyödynnettäviksi tarkoitettujen jätteiden viennissä. Jos kysymykseen vastataan myöntävästi, se tiedustelee seuraavaksi, millä edellytyksillä hyväksytty kerääjä voi toimia ilmoituksen tekijänä. Kansallinen tuomioistuin tiedustelee, onko kahdella edellytyksellä merkitystä tässä yhteydessä, eli yhtäältä edellytyksellä, ettei jätteiden tuottaja ole tiedossa, ja toisaalta sillä edellytyksellä, että kyse on useasta tuottajasta, joiden erikseen tuottaman jätteen määrä on niin vähäinen, että olisi kohtuutonta vaatia niitä ilmoittamaan siirrosta kukin erikseen.

19. Jaan Tanskan, Itävallan ja Puolan hallitusten sekä komission näkemyksen siitä, että asetuksen 2 artiklan g alakohdan ii alakohtaan sisältyvää ilmaisua "mikäli yllä mainittu ei ole mahdollista" on tulkittava siten, että hyväksytty kerääjä ei voi automaattisesti, toisin sanoen kaikissa tapauksissa, toimia ilmoituksen tekijänä hyödynnettäväksi tarkoitettujen jätteiden viennissä.

20. Asetuksen 2 artiklan g alakohdan i ja ii alakohdan sanamuodosta käy nimittäin selvästi ilmi, että yhteisön lainsäätäjä on halunnut luoda sellaisten henkilöiden erityisen arvojärjestyksen, jotka voivat ilmoittaa toimivaltaisille viranomaisille jätteiden viennistä. Säännöksen mukaan ilmoituksen tekijänä voi toimia näin ollen ennen kaikkea ja ensisijaisesti "henkilö, joka toiminnallaan on tuottanut jätteen", eli jätteiden alkuperäinen tuottaja.

21. "Mikäli yllä mainittu ei ole mahdollista" ja ainoastaan tällaisessa tapauksessa ilmoituksen tekijänä voi toimia jäsenvaltion nimeämä jätteiden kerääjä, sillä tämä on mainittu toisena asetuksen 2 artiklan g alakohdan i ja ii alakohdan mukaisessa järjestyksessä. Hyväksytty kerääjä ei siis voi toimia ilmoituksen tekijänä automaattisesti, vaan ainoastaan toissijaisena ilmoituksen tekijänä jätteiden alkuperäiseen tuottajaan verrattuna.

22. Tarkasteltavana olevalla kysymyksellä yhteisöjen tuomioistuinta pyydetäänkin tarkemmin sanoen täsmentämään, missä olosuhteissa jätteiden alkuperäistä tuottajaa ei voida asetuksen nojalla pitää ainoana hyväksyttynä ilmoituksen tekijänä.

23. Kansallinen tuomioistuin esittää yhteisöjen tuomioistuimen arvioitavaksi kaksi

edellytystä. Ensimmäinen niistä on se, ettei jätteiden tuottaja ole tiedossa, ja toinen on se, että kyse on useasta tuottajasta, joiden erikseen tuottaman jätteen määrä on niin vähäinen, että olisi kohtuutonta vaatia niitä ilmoittamaan siirrosta kukin erikseen.

24. Mielestäni nämä kansallisen tuomioistuimen esittämät edellytykset, joiden täyttyessä hyväksytty kerääjä voi toimia asetuksessa tarkoitettuna ilmoituksen tekijänä, ovat asianmukaisia.

25. Ensimmäisen edellytyksen osalta on mielestäni nimittäin selvää, että kun siirrettävien jätteiden alkuperäinen tuottaja ei ole tiedossa, kuten voi olla silloin, kun kyse on hylätyistä jätteistä, joissa ei ole merkintöjä niiden tuottajasta, [10] on käytännössä mahdotonta vaatia kyseistä tuottajaa toimimaan ilmoituksen tekijänä. Tällaisessa tilanteessa hyväksytty kerääjä, joka mainitaan järjestyksessä toisena niiden henkilöiden luettelossa, jotka voivat toimia lainmukaisina ilmoituksen tekijöinä, on kyseisen asetuksen nojalla oikeutettu ilmoittamaan toimivaltaisille viranomaisille kyseessä olevien jätteiden siirrosta. [11]

26. Tarkasteltaessa toista edellytystä, eli sitä, että kyse on useasta toimijasta, joiden erikseen tuottaman jätteen määrä on vähäinen, asetusta olisi mielestäni hankala tulkita siten, että siinä säädettäisiin ehdottomasti, että suunnitelluista jätteiden siirroista ilmoittavat juuri ja ainoastaan tuottajat, jotka tuottavat vähäisiä määriä jätettä. Katson näin ollen, että ilmaisua "mikäli yllä mainittu ei ole mahdollista" on tulkittava laajassa merkityksessä, jotta varmistetaan ilmoitusmenettelyn tehokkuus. Vain pieniä määriä jätettä tuottavilta tuottajilta tulevien ilmoitusten määrän lisääntyminen olisi mielestäni nimittäin ristiriidassa sen asetuksessa säädetyn velvollisuuden kanssa, jonka mukaan toimivaltaisten viranomaisten on tutkittava ilmoitukset suhteellisen lyhyessä määräajassa.

27. Lisäksi se, että hyväksytty kerääjä ei mainituissa olosuhteissa saisi toimia ilmoituksen tekijänä, ei edistäisi sähkö- ja elektroniikkalaiteromun erillistä keräämistä. Vaikka direktiivi 2002/96 ei ollut vielä

10 — Sähkö- ja elektroniikkalaiteromusta 27 päivänä tammikuuta 2003 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/96/EY (EYVL 2003, L 37, s. 24) 20. perustelukappaleessa käytetään käsitettä "isännättömät tuotteet" kuvaamaan tuotteita, joiden tuottaja on lopettanut toimintansa tai ei ole tiedossa.

11 — Mainitsen tässä yhteydessä, että sama näkemys sisältyy täydennettynä muutettuun ehdotukseen Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseksi jätteiden siirrosta. Tämän muutetun ehdotuksen 2 artiklan 7 kohdan i alakohdan d alakohdassa esitetään, että jos uudessa arvojärjestyksessä olevaan kolmeen ensimmäiseen ilmoituksen tekijöiden ryhmään kuuluvat henkilöt "eivät ole tiedossa, ovat maksukyvyttömiä tai eivät ole käytettävissä", ilmoituksen voi lainmukaisesti tehdä "kerääjä, jolle on myönnetty lupa, tai rekisteröity jälleenmyyjä tai välittäjä".

voimassa pääasian tosiseikkojen tapahtuma-aikana, on kuitenkin mielenkiintoista huomata, että siinä mainitaan nimenomaisena tavoitteena "saavuttaa [tällaisten jätteiden] erillisessä keräämisessä korkea taso". [12]

28. Tämä tavoite on perusteltu siksi, että vaarallisten komponenttien määrä sähkö- ja elektroniikkalaitteissa edellyttää, että niistä syntyneet jätteet on käsiteltävä erityisesti. Erillinen kerääminen on näin ollen ensimmäinen edellytys sille, että varmistetaan sähkö- ja elektroniikkalaiteromun erityinen käsittely ja kierrätys ympäristön kannalta kestävällä tavalla. [13]

29. Asetuksen tavoitteena oleva ympäristön suojelu saavutetaan mielestäni näin ollen parhaiten tulkitsemalla asetusta niin, että hyväksytty kerääjä voi toimia asetuksen 2 artiklan g alakohdassa tarkoitettuna ilmoituksen tekijänä, kun kyse on useasta toimijasta, joiden erikseen tuottaman jätteen määrä on vähäinen. Tässä yhteydessä on korostettava, että asetuksen kuudennen perustelukappaleen mukaan "on tärkeää järjestää jätteiden siirtojen valvonta ja tarkastaminen, jotta otettaisiin huomioon tarve säästää, suojata ja parantaa ympäristön laatua".

12 — Ks. direktiivin 16. perustelukappale.

13 — Ks. direktiivin 15. perustelukappale.

30. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin vastaa kansallisen tuomioistuimen kysymykseen toteamalla, että asetuksen 2 artiklan g alakohdan ii alakohtaan sisältyvää ilmaisua "mikäli yllä mainittu ei ole mahdollista" on tulkittava siten, että hyväksytty kerääjä ei voi automaattisesti toimia ilmoituksen tekijänä hyödynnettäväksi tarkoitettujen jätteiden siirrossa. Sen sijaan hyväksytty kerääjä voi kyseisen asetuksen nojalla toimia ilmoituksen tekijänä tällaisessa jätteiden siirrossa erityisesti silloin, kun jätteiden tuottaja ei ole tiedossa tai kun kyse on useasta tuottajasta, joiden erikseen tuottaman jätteen määrä on vähäinen.

B *Toinen kysymys*

31. Kansallinen tuomioistuin tiedustelee toisella kysymyksellään, onko asetuksen 7 artiklan 2 kohtaa ja 4 kohdan a alakohdan ensimmäistä ja toista luetelmakohtaa tulkittava niin, että siinä annetaan lähettävälle toimivaltaiselle viranomaiselle mahdollisuus vastustaa hyödynnettäväksi tarkoitetun jätteen siirtoa, jos se ei ole saanut ilmoituksen tekijältä tietoa siitä, että kyseisiä jätteitä käsitellään vastaanottovaltiossa tavalla, joka vastaa sitä ympäristönsuojelun tasoa, jota edellytetään lähettävän jäsenvaltion lainsäädännössä.

32. Tähän kysymykseen vastaamiseksi on korostettava yhteisöjen tuomioistuimen asiassa EU-Wood-Trading vastaan Sonderabfall-Management-Gesellschaft Rheinland-Pfalz 16.12.2004 antamaa tuomiota. [14] Kyseisessä asiassa yhteisöjen tuomioistuin totesi yhtäältä, että asetuksen 7 artiklan 4 kohdan a alakohdan ensimmäistä luetelmakohtaa on tulkittava siten, että hyödynnettäväksi tarkoitettujen jätteiden siirtoa koskevat vastalauseet, joita lähettävät ja vastaanottavat toimivaltaiset viranomaiset voivat esittää, voivat perustua seikkoihin, jotka eivät liity yksinomaan itse jätteiden kuljetustoimeen kunkin toimivaltaisen viranomaisen vastuualueella *vaan myös tämän siirron tarkoituksena olevaan hyödyntämistoimeen.* Toisaalta yhteisöjen tuomioistuin totesi, että kyseistä asetuksen säännöstä on tulkittava siten, että lähettävä toimivaltainen viranomainen voi jätteiden siirtoa vastustaakseen arvioidessaan vastaanottopaikassa suunnitellun hyödyntämisen vaikutuksia terveyteen ja ympäristöön ja noudattaen suhteellisuusperiaatetta *tukeutua kriteereihin, joiden noudattamista jätteiden hyödyntäminen lähettävässä jäsenvaltiossa tällaisten vaikutusten välttämiseksi edellyttää, vaikka nämä kriteerit olisivat tiukemmat kuin vastaanottavassa jäsenvaltiossa voimassa olevat kriteerit.*

33. Ne perusteet, jotka johtivat yhteisöjen tuomioistuimen tähän päätelmään, tarjoavat mielestäni vastauksen kansallisen tuomioistuimen esittämään kysymykseen.

34. On nimittäin huomattava, että yhteisöjen tuomioistuin on selvästi korostanut, että kaikki jäsenvaltioiden väliset jätteiden siirrot on ymmärrettävä kokonaisuutena eli jätteiden lähtöpisteestä lähettävässä jäsenvaltiossa niiden käsittelyn päättymiseen vastaanottavassa jäsenvaltiossa, jotta voidaan saavuttaa terveyden ja ympäristön suojelua koskevat tavoitteet. Jätteiden siirtoa ei kuitenkaan välttämättä voida tutkia kokonaisuudessaan, jos toimivaltaisille viranomaisille ei anneta asianmukaisesti jätteiden siirtoa koskevia yksityiskohtaisia tietoja. Tällä perusteella asetuksen 6 artiklan 5 kohdan tavoitteena on nimenomaisesti velvoittaa ilmoituksen tekijä antamaan useita tietoja erityisesti hyödynnettäväksi tarkoitetun jätteen alkuperästä, koostumuksesta ja määrästä sekä kuljetustavasta.

35. Yhteisöjen tuomioistuin on tulkinnut tätä asetuksen artiklaa niin, että siinä velvoitetaan ilmoituksen tekijä toimittamaan tietoja myös *olosuhteista, joissa kyseiset jätteet hyödynnetään.* Se on todennut tässä yhteydessä, että yhteisön lainsäätäjä on "halunnut, että kaikki toimivaltaiset viranomaiset saavat tietoja koko jätteidenkäsittelyprosessista siihen saakka, kunnes jätteet eivät enää aiheuta vaaraa terveydelle tai ympäristölle". [15] On välttämätöntä, että toimivaltaiset viranomaiset saavat täydelliset tiedot, jotta ne voivat toteuttaa tarvittavat toimenpiteet ihmisten terveyden ja ympäristön suojelemiseksi, mukaan lukien mahdollisuus esittää perusteltuja vastalauseita siirroille.

14 — Asia C-277/02 (Kok. 2004, s. I-11987).

15 — Em. asiassa EU-Wood-Trading annetun tuomion 37 kohta.

36. Tämän lähestymistavan noudattaminen on siten tehnyt yhteisöjen tuomioistuimelle mahdolliseksi tunnustaa lähettävän toimivaltaisen viranomaisen oikeus valvoa olosuhteita, joissa jätteet hyödynnetään vastaanottavassa jäsenvaltiossa. Tämä valvontaoikeus tarkoittaa, että kyseinen viranomainen voi esittää vastalauseen siirrolle asetuksen 7 artiklan 4 kohdan a alakohdan ensimmäisen luetelmakohdan nojalla, kun se katsoo hallussaan olevien tietojen perusteella, että vastaanottopaikassa suunnitellulla hyödyntämisellä voi olla kielteisiä vaikutuksia ihmisten terveyteen ja ympäristöön. [16] Tällä perusteella lähettävä toimivaltainen viranomainen voi arvioida myös tapauskohtaisesti ja suhteellisuusperiaatetta noudattaen, voidaanko vastaanottavassa valtiossa suunnitellulla hyödyntämisellä, vaikka sitä on säännelty lievemmin säännöksin, kuitenkin taata suoja, joka vastaa sen kansallisilla säännöksillä tavoiteltua suojaa.

37. Lähettävä toimivaltainen viranomainen ei pysty toteuttamaan konkreettista riskinarviointia, jonka on yhteisöjen tuomioistuimen mukaan tapahduttava ei yleisten näkökohtien vaan asianmukaisten tieteellisten tutkimusten perusteella, jos ilmoituksen tekijä ei ole antanut sille tietoja olosuhteista, joissa hyödyntäminen toteutetaan vastaanottavassa jäsenvaltiossa. [17]

38. Kuten edellä totesin, asetuksen 6 artiklan 5 kohdassa, sellaisena kuin yhteisöjen tuomioistuin on tätä kohtaa tulkinnut, tämä tietojenantovelvollisuus on säädetty koskemaan suoraan ilmoituksen tekijää.

39. Mielestäni tästä seuraa, että asetuksen 7 artiklan 4 kohdan a alakohdan ensimmäistä luetelmakohtaa, luettuna yhdessä tämän asetuksen 6 artiklan 5 kohdan kanssa, on tulkittava niin, että siinä annetaan lähettävälle toimivaltaiselle viranomaiselle mahdollisuus vastustaa hyödynnettäväksi tarkoitetun jätteen siirtoa, jos se ei ole saanut ilmoituksen tekijältä tietoa siitä, että kyseisiä jätteitä käsitellään vastaanottovaltiossa tavalla, joka vastaa sitä ympäristönsuojelun tasoa, jota edellytetään lähettävän jäsenvaltion lainsäädännössä.

16 — Tällaisessa tapauksessa vastalauseen perusteena on, että siirto ei ole direktiivin 75/442 säännöksiin ja erityisesti sen 4 artiklaan perustuvien vaatimusten mukainen. Kyseisessä artiklassa säädetään, että "jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että jätteet hyödynnetään tai niistä huolehditaan vaarantamatta ihmisen terveyttä ja käyttämättä menettelyjä tai menetelmiä, joista voi aiheutua vahinkoa ympäristölle — —". Ks. em. asiassa EU-Wood-Trading annetun tuomion 42 kohta.

17 — Lisään tältä osin, että kuten olen todennut em. asiassa EU-Wood-Trading 23.9.2004 esittämässäni ratkaisuehdotuksessa (68 kohta), ilmoituksen tekijän, jonka on täytynyt tehdä jätteiden hyödyntämisestä sopimus vastaanottavan yrityksen kanssa, pitäisi johdonmukaisesti voida osoittaa, että suunniteltu hyödyntäminen täyttää lähettävässä jäsenvaltiossa voimassa olevien säännösten mukaiset vaatimukset. Tätä kysymystä pitäisi voida tarvittaessa ja asetuksessa säädetyssä määräajassa käsitellä lähettävän toimivaltaisen viranomaisen ja ilmoituksen tekijän välisessä kontradiktorisessa menettelyssä.

C *Kolmas kysymys*

40. Kansallinen tuomioistuin tiedustelee kolmannella kysymyksellään, onko asetuksen 6 artiklan 5 kohdan ensimmäistä luetelmakohtaa tulkittava siten, että jätteiden koostumusta koskevan tietojenantovelvollisuuden katsotaan täyttyneen silloin, kun ilmoituksen tekijä viittaa ilmoituksessaan ainoastaan jätteen tyyppiin, tässä tapauksessa "elektroniikkalaiteromuun".

41. Jaan Tanskan, Belgian, Itävallan ja Puolan hallitusten sekä komission näkemyksen siitä, että tässä asetuksen säännöksessä ilmoituksen tekijä velvoitetaan esittämään yksityiskohtaiset ja täydelliset tiedot hyödynnettäväksi tarkoitetun jätteen koostumuksesta, jotta toimivaltaiset viranomaiset voivat valvoa, mitä jätteitä siirretään, ja arvioida niiden vaarallisuuden ympäristön kannalta.

42. Mielestäni tästä seuraa, että pelkkä maininta kyseessä olevan jätteen tyypistä ei riitä tämän tietojenantovelvollisuuden täyttämiseen. Kun tarkastellaan pääasiassa kyseessä olevaa jätetyyppiä, pelkkä viittaus jätteen tyyppiin on liian yleisluonteinen ja epätarkka, kun otetaan huomioon elektroniikkalaiteromun moninaisuus yhtä lailla koon kuin yksittäisten aineiden pitoisuuksien osalta. Toimivaltainen viranomainen ei nimittäin saa pelkän jätteen tyyppiä koskevan maininnan perusteella mitään tietoa jätteen kemiallisesta koostumuksesta tai fyysisistä ominaisuuksista, eikä tämä viranomainen siten pysty arvioimaan, onko suunniteltu hyödyntämistapa tälle jätteelle sopiva.

43. Asetuksen 6 artiklan 5 kohdan ensimmäisen luetelmakohdan sanamuodosta käy kuitenkin nimenomaisesti ilmi, että ilmoituksen tekijä on velvollinen antamaan yksityiskohtaiset tiedot pelkän jätetyypin mainitsemisen sijaan. Muistutan, että kyseisen säännöksen sanamuodon mukaan ilmoituksen tekijän on annettava kuljetusasiakirjassa, joka on olennainen osa ilmoitusmenettelyä, tietoja erityisesti "hyödynnettäväksi tarkoitetun jätteen alkuperästä, *koostumuksesta* ja määrästä".[18] Jos jätteitä on eri paikoista, ilmoituksen tekijä velvoitetaan kyseisessä säännöksessä lisäksi esittämään "yksityiskohtainen erittely jätteistä".

44. Näin ollen pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa tapauksessa, joka liittyy elektroniikkalaiteromun keräämiseen, asetuksen 6 artiklan 5 kohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa ilmoituksen tekijä mielestäni velvoitetaan aina antamaan toimivaltaisille viranomaisille tiedot kyseisten jätteiden

18 — Kursivointi tässä.

osista, materiaaleista ja ainesosista, oli jäte peräisin eri paikoista tai ei.

45. Kun kyseessä on sähkö- ja elektroniikkalaiteromu, tällaisten yksityiskohtaisten tietojen antaminen on sitä paitsi tavanomaista tärkeämpää. Viittaan tässä yhteydessä esimerkinomaisesti direktiiviin 2002/96, joka ei ollut voimassa vielä pääasian tosiseikkojen tapahtuma-aikana, mutta jossa todetaan tämäntyyppisen jätteen edellyttämästä erityiskäsittelystä ja sen erillisestä keräämisestä, että "tuottajien antamat tiedot laitteiden osien ja materiaalien tunnistamiseksi ovat tärkeitä, sillä ne helpottavat sähkö- ja elektroniikkalaiteromun jätehuoltoa sekä erityisesti sen käsittelyä ja hyödyntämistä/kierrätystä". [19] On myös painotettava, että sähkö- ja elektroniikkalaitteiden vaaralliset komponentit aiheuttavat "vakavia ongelmia jätehuoltovaiheessa". [20]

46. Edellä esitetyn perusteella kansallisen tuomioistuimen kysymykseen on mielestäni vastattava niin, että asetuksen 6 artiklan 5 kohdan ensimmäistä luetelmakohtaa on tulkittava siten, että sille, joka ilmoittaa hyödynnettäväksi tarkoitettujen jätteiden siirrosta, asetettua tietojenantovelvollisuutta ei ole täytetty, kun ilmoituksessa mainitaan ainoastaan kyseisten jätteiden tyyppi.

D *Neljäs kysymys*

47. Kansallinen tuomioistuin tiedustelee tällä viimeisellä kysymyksellään, onko asetuksen 7 artiklan 1 ja 2 kohtaa tulkittava siten, että 30 päivän määräaika, jonka kuluessa toimivaltaiset viranomaiset voivat esittää vastalauseita siirrolle, alkaa kulua siitä, kun vastaanottava toimivaltainen viranomainen lähettää ilmoitusta koskevan vastaanottovahvistuksen, siinäkin tapauksessa, ettei lähettävä toimivaltainen viranomainen katso saaneensa kaikkia asetuksen 6 artiklan 5 kohdassa säädettyjä tietoja. Kansallinen tuomioistuin tiedustelee myös, aiheuttaako kyseisen 30 päivän määräajan ylittäminen sen, etteivät toimivaltaiset viranomaiset voi enää esittää vastalauseita siirrolle tai pyytää ilmoituksen tekijältä lisätietoja.

48. Ennakkoratkaisukysymyksen ensimmäisen osan osalta Pedersen, Belgian hallitus ja komissio väittävät, että 30 päivän määräaika alkaa kulua siitä, kun vastaanottava toimivaltainen viranomainen lähettää ilmoitusta koskevan vastaanottovahvistuksen, siinäkin tapauksessa, ettei ilmoituksen tekijä ole

19 — Tämän direktiivin 22. perustelukappale. Ks. myös kyseisen direktiivin 11 artiklan 1 kohta.

20 — Ks. tämän direktiivin seitsemäs perustelukappale.

antanut ilmoituksessaan riittäviä tietoja. Komissio katsoo, että jos lähettävä toimivaltainen viranomainen pitää ilmoitusta puutteellisena, se voi vastustaa siirtoa ennen 30 päivän määräajan umpeutumista. Pedersen katsoo lisäksi, että tämä määräaika takaa sen, ettei ilmoituksia käsitellä mielivaltaisesti, ja että kyseistä määräaikaa on tulkittava suppeasti ilmoituksen tekijälle taattujen puolustautumisoikeuksien ja oikeusvarmuuden vuoksi.

49. Tanskan, Itävallan ja Puolan hallitukset eivät ole samaa mieltä tästä näkemyksestä, vaan ne katsovat, että 30 päivän määräaika alkaa kulua vasta siitä hetkestä, jolloin ilmoitus on täydellinen. Niiden mukaan muunlainen tulkinta johtaisi siihen, etteivät toimivaltaiset viranomaiset pystyisi esittämään vastalauseita siirrolle kyseisen määräajan kuluessa.

50. Tämän lisäksi Itävallan hallitus väittää, ettei asetus tarjoa konkreettista ratkaisua tilanteeseen, jossa lähettävä toimivaltainen viranomainen pyytää asetuksen 6 artiklan 4 kohdan nojalla ilmoitusta täydentäviä lisätietoja tai -asiakirjoja, vaikka vastaanottava toimivaltainen viranomainen on jo lähettänyt kyseistä ilmoitusta koskevan vastaanottovahvistuksen. Itävallan hallitus katsoo, että kun otetaan huomioon asetuksen rakenne, 30 päivän määräajan kuluminen olisi keskeytettävä tällaisessa tapauksessa, kunnes ilmoituksen tekijä toimittaa kaikki vaaditut asiakirjat.

51. Katson Itävallan hallituksen tavoin, ettei asetuksessa säädetä siitä, miten asetuksen 7 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun 30 päivän määräajan kulumiseen vaikuttaa se, että toimivaltainen viranomainen pyytää lisätietoja ja -asiakirjoja asetuksen 6 artiklan 4 kohdan nojalla. Lisäksi on huomattava, että asetuksen 7 artiklan 1 kohta, jossa säädetään, että vastaanottavan toimivaltaisen viranomaisen on toimitettava vastaanottovahvistus *ilmoituksen vastaanotettuaan*, ei sisällä nimenomaista vaatimusta kyseisen ilmoituksen täydellisyydestä.

52. On täsmennettävä, ettei kansallisen tuomioistuimen ratkaistavana oleva tapaus, josta se on esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle ennakkoratkaisupyynnön, ole samanlainen kuin sellainen tapaus, jossa vastaanottava toimivaltainen viranomainen katsoo, ettei sen tarvitse lähettää ilmoitusta koskevaa vastaanottovahvistusta, koska ilmoitus ei ole täydellinen. [21]

21 — Tällaista esimerkkitapausta, josta asetuksessa ei nimenomaisesti säädetä, tarkoitetaan jätteistä annettua asetusta koskevan muutetun ehdotuksen 9 artiklassa. Kyseisessä artiklassa säädetään, että saatuaan "asianmukaisesti tehdyn" ilmoituksen vastaanottavan toimivaltaisen viranomaisen on lähetettävä vastaanottovahvistus. Kyseisen ehdotuksen 5 artiklan 3 kohdassa säädetään tässä yhteydessä, että ilmoituksen katsotaan olevan asianmukaisesti tehty, kun ilmoituksen tekijä on toimittanut siinä luetellut tiedot ja asiakirjat sekä ne lisätiedot ja -asiakirjat, joita siltä voidaan pyytää. Vastaanottavan toimivaltaisen viranomaisen on lähetettävä asianmukaisesti tehtyä ilmoitusta koskeva vastaanottovahvistus periaatteessa kolmen arkipäivän kuluessa ilmoituksen vastaanottamisesta. Jos kuitenkin ilmenee, ettei ilmoitusta ole tehty asianmukaisesti, 9 artiklan 2 kohdassa säädetään, että kyseinen viranomainen pyytää puuttuvat tiedot ja asiakirjat. Tällaisessa tapauksessa kyseistä kolmen päivän määräaikaa "siirretään, kunnes vastaanottava toimivaltainen viranomainen on saanut pyydetyt tiedot ja asiakirjat".

53. Lisäksi on rajattava tarkkaan nyt esillä oleva tapaus, jossa kansallinen tuomioistuin on esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle ennakkoratkaisukysymyksiä: kyseessä on tapaus, jossa vastaanottava toimivaltainen viranomainen on jo lähettänyt vastaanottovahvistuksen, mutta jossa lähettävä toimivaltainen viranomainen katsoo samanaikaisesti, ettei sillä ole käytettävissään tarvittavia tietoja päätöksen tekemistä varten. Onko tällaisessa tapauksessa katsottava, että 30 päivän määräaika on kaikesta huolimatta alkanut kulua? Mielestäni tähän kysymykseen on vastattava myönteisesti.

54. Kansallisen tuomioistuimen esittämän ongelman ratkaisemiseksi on tässä yhteydessä sovitettava yhteen kaksi edellytystä: toisaalta ilmoituksen tekijälle on asetuksessa määritetyssä menettelyssä taattu, että suunniteltu jätteensiirto tutkitaan asetuksessa säädetyissä määräajoissa, ja toisaalta toimivaltaisilla viranomaisilla on oikeus esittää vastalauseita hyödynnettäväksi tarkoitettujen jätteiden siirrolle.

55. Käsittelen ensiksi ilmoituksen tekijälle annettua taetta siitä, että suunniteltu jätteensiirto tutkitaan asetuksessa säädetyissä määräajoissa. Tätä tarkoitusta varten on hyvä palauttaa mieliin sen menettelyn vaiheet, jossa toimivaltaiset viranomaiset tutkivat ilmoituksen.

56. Asetuksen 7 artiklan 1 kohdassa säädetään, että vastaanottavan toimivaltaisen viranomaisen on kolmen arkipäivän kuluessa ilmoituksen vastaanottamisesta toimitettava vastaanottovahvistus ilmoituksen tekijälle ja jäljennös tästä asiakirjasta muille toimivaltaisille viranomaisille ja vastaanottajalle. Kyseisen artiklan 2 kohdan mukaan vastaanottovahvistuksen lähettämisestä alkaa kulua 30 päivän määräaika, jonka kuluessa jätteen lähettävän valtion, vastaanottavan valtion ja kauttakulkuvaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat vastustaa siirtoa. [22]

57. Asetuksen 7 artiklan 1 ja 2 kohdan sanamuodosta ei voida mitenkään päätellä, että 30 päivän määräaika voisi poikkeuksellisesti olla alkamatta, jos ilmoitus on puutteellinen. Näiden säännösten perusteella kyseisen määräajan alkamisen kannalta ratkaisevalta vaikuttaa sen sijaan se pelkkä muodollisuus, että vastaanottava toimivaltainen viranomainen lähettää vastaanottovahvistuksen.

58. Lisäksi yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että "neuvoston asetuksella näin määritellyllä menettelyllä taataan, että ilmoittajan siirtosuunnitelma tutkitaan tässä asetuksessa säädetyissä määräajoissa ja että hänelle ilmoitetaan viimeistään määräaikojen päättyessä, voidaanko siirto toteuttaa ja millaisin ehdoin". [23] Tämä

22 — Mainitsen selkeyden vuoksi myös, että asetuksen 7 artiklan 3 kohdan nojalla näillä samoilla viranomaisilla on vastaanottovahvistuksen lähettämisestä laskettava 20 päivän määräaika, jonka kuluessa niiden on asetettava niiden toimivaltaan kuuluviin jätekuljetuksiin liittyvät ehdot.

23 — Asia C-324/99, DaimlerChrysler, tuomio 13.12.2001 (Kok. 2001, s. I-9897, 70 kohta). Ks. myös asia C-6/00, ASA, tuomio 27.2.2002 (Kok. 2002, s. I-1961, 49 kohta) ja asia C-472/02, Siomab, tuomio 19.10.2004 (Kok. 2004, s. I-9971, 29 kohta).

tulkinta merkitsee sitä, että ilmoituksen tekijä saa merkittävät menettelylliset takeet ja siten varmuuden siitä, että hänen hakemuksensa tutkitaan mahdollisimman pian ja että hänelle ilmoitetaan hakemusta koskevasta päätöksestä ennen 30 päivän määräajan umpeutumista. Mielestäni tulkinta vaikuttaa olevan ristiriidassa sen näkemyksen kanssa, jonka mukaan lähettävä toimivaltainen viranomainen voi asetuksen nojalla katsoa, ettei 30 päivän määräaika ole alkanut kulua, koska ilmoitus on sen mielestä puutteellinen.

59. Toiseksi, kun tarkastellaan lähettävien ja vastaanottavien toimivaltaisten viranomaisten oikeutta esittää vastalauseita, mistä säädetään asetuksen 7 artiklan 4 kohdan a alakohdassa, on selvää, että kyseisen artiklan säännöksiä, joissa määritellään ne tilanteet, joissa mainitut viranomaiset voivat vastustaa hyödynnettäväksi tarkoitetun jätteen siirtoa, voidaan soveltaa tehokkaasti ainoastaan, jos kyseiset viranomaiset ovat saaneet etukäteen tiedot, joita tarvitaan suunnitellun siirtotavan perusteellista tutkimista varten.

60. Muistutan tässä yhteydessä myös, että asetuksen 6 artiklan 5 kohdassa luetellaan suuri osa tiedoista, jotka ilmoituksen tekijän on annettava. Asetuksella perustetusta järjestelmästä johtuu lisäksi, että toimivaltaisten viranomaisten, joille ilmoitus on osoitettu, on varmistettava, että ilmoitus sisältää tarvittavat tiedot, jotta voidaan arvioida, onko suunniteltu siirto yhdenmukainen asetuksen kanssa. Kyseiset toimivaltaiset viranomaiset varmistavat nimittäin samalla, että niillä on käytettävissään keinot, joilla ne voivat valvoa suunniteltua siirtotapaa. Tästä seuraa mielestäni, että kukin näistä toimivaltaisista viranomaisista voi vastustaa hyödynnettäväksi tarkoitettujen jätteiden siirtoa esittämällä vastalauseen etenkin silloin, kun niillä ei ole tarpeellisia tietoja, jotta ne voisivat tutkia suunnitellun siirron yksityiskohtaisesti.

61. Tällaisen tapauksen osalta viittaan yhteisöjen tuomioistuimen ratkaisuun edellä mainitussa asiassa ASA, joka koski ilmoituksen tekijän tekemää siirron virheellistä luokittelua (huolehtiminen tai hyödyntäminen),[24] ja katson, että toimivaltaisen viranomaisen on voitava perustaa siirtoa vastaan esittämänsä vastalause ilmoitukseen sisältyvien tietojen puutteellisuuteen, eikä sen tarvitse viitata johonkin niistä asetuksen yksittäisistä säännöksistä, joissa määritellään ne vastalauseet, joita jäsenvaltiot voivat esittää jätteiden siirtoja vastaan. Täsmennettäköön lisäksi, että tällainen ilmoituksen puutteellisuuteen perustuva vastalause on esitettävä asetuksen 7 artiklan 2 kohdassa tarkoitetussa 30 päivän määräajassa. Päinvastainen tulkinta tarkoittaisi nimittäin sitä, että jätettäisiin huomiotta ilmoituksen tekijälle annetut menettelylliset takeet siitä, että

24 — Tuomion 47 kohta. Ks. myös yhdistetyt asiat C-307/00–C-311/00, Oliehandel Koeweit ym., määräys 27.2.2003 (Kok. 2003, s. I-1821, 107 kohta) ja em. asia Siomab, tuomion 28 kohta.

sen hakemus tutkitaan tämän 30 päivän määräajan kuluessa.

62. Tästä päättelystä seuraa siis, että jos ilmoitus on puutteellinen eli se ei sisällä kaikkia niitä tietoja, joita tarvitaan arvioitaessa sitä, onko suunniteltu siirto direktiivin säännösten mukainen, lähettävän toimivaltaisen viranomaisen on mielestäni perusteltua vastustaa mainittua siirtoa, mikä on tehtävä 30 päivän määräajassa, joka alkaa tässäkin tapauksessa kulua siitä, kun vastaanottava toimivaltainen viranomainen lähettää vastaanottovahvistuksen.

63. Tämän tultua täsmennetyksi haluan kuitenkin todeta, että mielestäni olisi hyvän hallintotavan vaatimuksen mukaista, että lähettävä toimivaltainen viranomainen pyytää ilmoituksen tekijää täydentämään ilmoitustaan ennen kuin se esittää vastalauseen siirrolle.

64. Tältä osin on huomautettava, että asetuksen 6 artiklan 4 kohdassa säädetään, että "ilmoituksen yhteydessä ilmoituksen tekijä täyttää kuljetusasiakirjan ja liittää siihen toimivaltaisten viranomaisten pyynnöstä lisätietoja ja -asiakirjoja".

65. Tämän asetuksen säännöksen tarkoituksena on nimittäin säännellä tilanteita, joissa lähettävälle toimivaltaiselle viranomaiselle toimitettu ilmoitus on puutteellinen. Kyseisen viranomaisen olisi mielestäni käytettävä tässä artiklassa säädettyä oikeutta pyytää ilmoituksen tekijältä lisätietoja ja -asiakirjoja.

66. Kuten jo edellä totesin, asetuksessa ei kuitenkaan ole säädetty siitä, miten tällainen pyyntö vaikuttaa menettelyn määräaikojen kulumiseen. Voitaisiin varmastikin katsoa, että ilmoituksen tekijän olisi vastattava kyseiseen pyyntöön 30 päivän määräajan kuluessa ilman enempiä muutoksia. Tällainen ratkaisu ei mielestäni kuitenkaan vaikuta kovinkaan mahdolliselta käytännössä, kun otetaan huomioon se vaikkakin lyhyt aika, jonka ilmoituksen tekijä tarvitsee kootakseen pyydetyt tiedot ja asiakirjat ja toimittaakseen ne lähettävälle toimivaltaiselle viranomaiselle, sillä tällöin kyseiselle viranomaiselle jäisi todennäköisesti vain muutamia päiviä aikaa tutkia suunniteltu siirtotapa yksityiskohtaisesti ennen 30 päivän määräajan umpeutumista.

67. Tästä syystä katson, että asetuksen 6 artiklan 4 kohdan tehokkaan vaikutuksen takaamiseksi sekä sen varmistamiseksi, että kyseisen artiklan sisältö tulee sisällytetyksi yhteisön lainsäätäjän määrittelemään menettelyyn, asiaa voidaan tulkita toisella tavalla eli siten, että lähettävän toimivaltaisen viranomaisen ilmoituksen tekijälle lähettämä lisätietoja ja -asiakirjoja koskeva pyyntö keskeyttää 30 päivän määräajan kulumisen, kunnes

kyseinen viranomainen on vastaanottanut pyydetyt tiedot ja asiakirjat.

68. "Määräajan kulumisen keskeytymisellä" tarkoitan tilannetta, jossa jokin toimi, kuten tietojensaantipyyntö, keskeyttää määräajan kulumisen niin, ettei jo kulunutta aikaa mitätöidä taannehtivasti, eli jo kulunut aika otetaan huomioon, kun määräaika alkaa kulua uudelleen. [25]

69. Ilmoitusmenettelyn tehokkuuden varmistamiseksi niin, että samalla kunnioitetaan ilmoituksen tekijälle annettuja menettelyllisiä takeita, lähettävä toimivaltainen viranomainen saa mielestäni lisäksi esittää lisätietoja ja -asiakirjoja koskevan pyynnön ainoastaan kerran, ja sen on osoitettava pyyntö ilmoituksen tekijälle mahdollisimman pian sen jälkeen, kun 30 päivän määräaika on alkanut kulua. Lisäksi ilmoituksen tekijä on tässä pyynnössä velvoitettava noudattamaan tiettyä määräaikaa, jonka kuluessa sen on toimitettava pyydetyt lisätiedot ja -asiakirjat ja joka jäsenvaltioiden on vahvistettava niin, että huomioon otetaan yhteisön lainsäätäjän asettama menettelyn nopeutta koskeva tavoite. Näin ollen 30 päivän määräajan kuluminen jatkuisi joko siitä hetkestä, kun lähettävä toimivaltainen viranomainen vastaanottaa pyytämänsä lisätiedot ja -asiakirjat, tai viimeistään silloin, kun se lyhyt määräaika umpeutuu, jonka kuluessa ilmoituksen tekijän oli toimitettava nämä lisätiedot ja -asiakirjat. Tästä täsmennyksestä seuraa, että 30 päivän määräaikaa ei missään tapauksessa voitaisi keskeyttää pidemmäksi aikaa kuin siksi ajaksi, joka vastaa kyseisen viranomaisen asettamaa lyhyttä määräaikaa, jonka kuluessa ilmoituksen tekijän on toimitettava lisätiedot ja -asiakirjat.

70. Mielestäni tällä tavoin voidaan lisäksi sovittaa yhteen ilmoituksen tekijälle annettu tae siitä, että hänen ilmoituksensa tutkitaan mahdollisimman pian, ja toimivaltaisten viranomaisten oikeus esittää jätteiden siirtotapaa koskevia vastalauseita ilmoituksen yksityiskohtaisen tutkinnan yhteydessä.

71. Katson, että tämän ennakkoratkaisukysymyksen viimeiseen osaan, jossa kansallinen tuomioistuin tiedustelee, aiheuttaako 30 päivän määräajan ylittäminen sen, etteivät toimivaltaiset viranomaiset voi enää esittää vastalauseita siirrolle tai pyytää lisätietoja ilmoituksen tekijältä, on vastattava myönteisesti.

72. Toisaalta yhteisöjen tuomioistuimen vakiinnuttama menettelyllinen tae, jonka mukaan ilmoituksen tekijä saa varmuuden siitä, että sen siirtosuunnitelma tutkitaan asetuksessa säädetyissä määräajoissa ja että sille ilmoitetaan ilmoitusta koskevasta päätöksestä viimeistään näiden määräaikojen päättyessä, menettäisi nimittäin merkityk-

25 — Ks. Ranskan oikeuteen kuuluvan käsitteen "keskeytyminen" määritelmä teoksessa *Lexique de termes juridiques*, Dalloz, Paris, 1981.

sensä, jos toimivaltaisilla viranomaisilla katsottaisiin olevan mahdollisuus esittää vastalauseita vielä sen jälkeen, kun 30 päivän määräaika on umpeutunut. Tällainen tulkinta olisi lisäksi täysin ristiriidassa asetuksen 7 artiklan 2 kohdan sanamuodon kanssa, jonka mukaan "jätteen lähettävän valtion, vastaanottavan valtion ja kauttakulkuvaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat 30 päivän kuluessa vastaanottovahvistuksen lähettämisestä vastustaa siirtoa".

73. Toisaalta asetuksen 6 artiklan 4 kohdan ja 7 artiklan 2 kohdan sanamuoto ei tarjoa nimenomaista vastausta siihen, voivatko toimivaltaiset viranomaiset pyytää ilmoituksen tekijältä lisätietoja ja -asiakirjoja sen jälkeen, kun 30 päivän määräaika on umpeutunut. Näiden kahden säännöksen rakenteen perusteella on kuitenkin katsottava, että toimivaltaisen viranomaisen on pyydettävä lisätietoja ja -asiakirjoja kyseisen määräajan kuluessa, sillä kuten edellä totesin, tämä määräaika on pääsääntöinen määräaika, joka määrittää ajan, jonka nämä viranomaiset voivat käyttää kunkin ilmoituksen tutkimiseen.

74. Jotta kansalliselle tuomioistuimelle voitaisiin antaa täydellinen vastaus, totean, että koska asiakirja-aineistosta käy ilmi, että pääasiassa tarkasteltavaan elektroniikkalaiteromun siirtoon voidaan soveltaa asetuksen 10 artiklassa tarkoitettua erityistä menettelyä, on lopuksi varmistettava, voidaanko esittämääni tulkintaa soveltaa myös kyseisessä artiklassa tarkoitettujen jätteiden siirtoon.

75. Muistutan tässä yhteydessä, että asetuksen 10 artikla sisältää erityissäännöksiä, joita sovelletaan hyödynnettäväksi tarkoitettuihin jätteisiin, joita ei ole vielä kirjattu liitteeseen II, III tai IV. Näin ollen siinä säädetään, että kyseisiin jätteisiin sovelletaan samoja menettelyjä kuin asetuksen 6–8 artiklassa tarkoitetut, paitsi "että asianomaisten toimivaltaisten viranomaisten hyväksyntä on annettava kirjallisesti ennen kuin siirto voidaan aloittaa".

76. Asetuksen 10 artiklan sanamuodosta käy nimenomaisesti ilmi, että näihin erityisiin jätetyyppeihin sovelletaan asetuksen 6–8 artiklassa tarkoitettuja menettelyjä ja siis myös siinä tarkoitettuja määräaikoja. Ainoana poikkeuksena on se, että asianomaisilta toimivaltaisilta viranomaisilta on saatava kirjallinen hyväksyntä ennen kuin siirto voidaan aloittaa. Näin ollen asetuksen 10 artiklassa tarkoitettujen jätteiden siirtoa ei voida katsoa hyväksytyn eikä sitä voida siis panna täytäntöön kyseisten viranomaisten mahdollisesti antaman hiljaisen hyväksynnän nojalla 30 päivän määräajan päätyttyä.

77. Kun asetuksen 10 artiklassa tarkoitettuihin jätteisiin sovellettavan menettelyn erityinen luonne on nyt selkeästi määritetty, mielestäni ei ole estettä sille, etteikö kansalliselle tuomioistuimelle annettavaksi ehdottamaani vastausta voitaisi soveltaa myös kyseisen artiklan kattamissa esimerkkitapauksissa.

78. Toisin sanoen, vaikka kyse olisi tilanteesta, jossa toimivaltaisilta viranomaisilta edellytetään asetuksessa kirjallista hyväksyntää ennen kuin siirto voidaan aloittaa, kyseisten viranomaisten on noudatettava asetuksen 7 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua 30 päivän määräaikaa, jonka kuluessa ne voivat vastustaa siirtoa ja/tai pyytää lisätietoja ja -asiakirjoja.

79. Tarkastelun lopuksi ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin vastaa kansalliselle tuomioistuimelle, että asetuksen 7 artiklan 1 ja 2 kohtaa on tulkittava niin, että 30 päivän määräaika, jonka kuluessa toimivaltaiset viranomaiset voivat esittää vastalauseensa siirrolle, alkaa kulua siitä, kun vastaanottava toimivaltainen viranomainen lähettää ilmoitusta koskevan vastaanottovahvistuksen, myös siinä tapauksessa, ettei lähettävä toimivaltainen viranomainen katso saaneensa kaikkia kyseisen asetuksen 6 artiklan 5 kohdassa säädettyjä tietoja. Tällaisessa tapauksessa kuitenkin se, että lähettävä toimivaltainen viranomainen lähettää kyseisen asetuksen 6 artiklan 4 kohdan mukaisesti ilmoituksen tekijälle lisätietoja ja -asiakirjoja koskevan pyynnön, keskeyttää 30 päivän määräajan kulumisen ajaksi, joka ei missään tapauksessa voi olla pidempi kuin se kyseisen viranomaisen asettama lyhyt määräaika, jonka kuluessa nämä lisätiedot ja -asiakirjat on toimitettava. Kun tämä 30 päivän määräaika on umpeutunut, toimivaltaiset viranomaiset eivät enää voi vastustaa siirtoa tai pyytää ilmoituksen tekijältä lisätietoja ja -asiakirjoja.

V Ratkaisuehdotus

80. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin vastaa Østre Landsretin esittämiin ennakkoratkaisukysymyksiin seuraavasti:

1) Euroopan yhteisössä, Euroopan yhteisöön ja Euroopan yhteisöstä tapahtuvien jätteiden siirtojen valvonnasta ja tarkastamisesta 1 päivänä helmikuuta 1993

annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 259/93, sellaisena kuin se on muutettuna 24.11.1999 tehdyllä komission päätöksellä 1999/816/EY, 2 artiklan g alakohdan ii alakohdassa olevaa ilmaisua "mikäli yllä mainittu ei ole mahdollista" on tulkittava siten, että hyväksytty kerääjä ei voi automaattisesti toimia ilmoituksen tekijänä hyödynnettäviksi tarkoitettujen jätteiden siirrossa. Sen sijaan hyväksytty kerääjä voi kyseisen asetuksen nojalla toimia ilmoituksen tekijänä tällaisessa siirrossa erityisesti silloin, kun jätteiden tuottaja ei ole tiedossa tai kun kyse on useasta tuottajasta, joiden erikseen tuottaman jätteen määrä on vähäinen.

2) Asetuksen N:o 259/93, sellaisena kuin se on muutettuna päätöksellä 1999/816, 7 artiklan 4 kohdan a alakohdan ensimmäistä luetelmakohtaa, luettuna yhdessä 6 artiklan 5 kohdan kanssa, on tulkittava niin, että siinä annetaan lähettävälle toimivaltaiselle viranomaiselle mahdollisuus vastustaa hyödynnettäväksi tarkoitetun jätteen siirtoa, jos se ei ole saanut ilmoituksen tekijältä tietoa siitä, että kyseisiä jätteitä käsitellään vastaanottovaltiossa tavalla, joka vastaa sitä ympäristönsuojelun tasoa, jota edellytetään lähettävän jäsenvaltion lainsäädännössä.

3) Asetuksen N:o 259/93, sellaisena kuin se on muutettuna päätöksellä 1999/816, 6 artiklan 5 kohdan ensimmäistä luetelmakohtaa on tulkittava niin, että sille, joka ilmoittaa hyödynnettäväksi tarkoitettujen jätteiden siirrosta, asetettua tietojenantovelvollisuutta ei ole täytetty, kun ilmoituksessa mainitaan ainoastaan kyseisten jätteiden tyyppi.

4) Asetuksen N:o 259/93, sellaisena kuin se on muutettuna päätöksellä 1999/816, 7 artiklan 1 ja 2 kohtaa on tulkittava niin, että 30 päivän määräaika, jonka kuluessa toimivaltaiset viranomaiset voivat esittää vastalauseensa siirrolle, alkaa kulua siitä, kun vastaanottava toimivaltainen viranomainen lähettää ilmoitusta koskevan vastaanottovahvistuksen, myös siinä tapauksessa, ettei lähettävä toimivaltainen viranomainen katso saaneensa kaikkia tämän asetuksen 6 artiklan

5 kohdassa säädettyjä tietoja. Tällaisessa tapauksessa kuitenkin se, että lähettävä toimivaltainen viranomainen lähettää kyseisen asetuksen 6 artiklan 4 kohdan mukaisesti ilmoituksen tekijälle lisätietoja ja -asiakirjoja koskevan pyynnön, keskeyttää 30 päivän määräajan kulumisen ajaksi, joka ei missään tapauksessa voi olla pidempi kuin kyseisen viranomaisen asettama lyhyt määräaika, jonka kuluessa nämä lisätiedot ja -asiakirjat on toimitettava. Kun 30 päivän määräaika on umpeutunut, toimivaltaiset viranomaiset eivät enää voi vastustaa siirtoa tai pyytää ilmoituksen tekijältä lisätietoja ja -asiakirjoja.